

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (velkého senátu)

16. července 2009*

Obsah

I	– Právní rámec	I - 6463
II	– Skutkový základ sporu	I - 6466
III	– Řízení před Soudem a napadený rozsudek	I - 6474
IV	– Návrhová žádání účastnic řízení	I - 6480
V	– Důvody kasačního opravného prostředku	I - 6481
VI	– Ke kasačnímu opravnému prostředku	I - 6482
A	– K prvnímu důvodu kasačního opravného prostředku, vycházejícímu z toho, že Soud neprávem konstatoval, že námitka týkající se využívání opory na trhu byla v oznámení námitek ze dne 3. srpna 2001 „opomenuta“, a rozhodl, že zformulování uvedené námítky nepůsobí „žádné zvláštní technické obtíže“	I - 6482
	1. Argumentace účastnic řízení	I - 6482
	2. Závěry Soudního dvora	I - 6487
	a) K prvním třem částem prvního důvodu kasačního opravného prostředku, vycházejícím z porušení překážky věci pravomocně rozsuzené založené rozsudkem Schneider I, z věcně nesprávných skutkových zjištění a ze zkreslení důkazů	I - 6487
	i) K otázce, zda oznámení námitek ze dne 3. srpna 2001 obsahovalo odkaz na námitku týkající se využívání opory na trhu	I - 6489
	ii) K existenci obtíží, jež by mohly znemožnit dostatečně jasné a přesné zformulování námítky týkající se využívání opory na trhu v oznámení námitek ze dne 3. srpna 2001	I - 6494
	b) Ke čtvrté části prvního důvodu kasačního opravného prostředku, vycházející z porušení povinnosti uvést odůvodnění	I - 6496

* Jednací jazyk: francouzština.

B – Ke druhému důvodu kasačního opravného prostředku, vycházejícímu z toho, že Soud neprávem konstatoval, že se Komise dopustila dostatečně závažného porušení právní normy, která přiznává práva jednotlivcům	I - 6497
1. Argumentace účastnic řízení	I - 6497
2. Závěry Soudního dvora	I - 6502
a) K první části druhého důvodu kasačního opravného prostředku, vycházející z nesprávné právní kvalifikace skutkových okolností	I - 6502
b) Ke druhé části druhého důvodu kasačního opravného prostředku, vycházející z porušení povinnosti uvést odůvodnění	I - 6505
C – Ke třetímu důvodu kasačního opravného prostředku, vycházejícímu z toho, že Soud neprávem konstatoval existenci přímé příčinné souvislosti mezi protiprávními jednáním Komise a škodou vzniklou společnosti Schneider kvůli snížení kupní ceny společnosti Legrand.	I - 6509
1. Argumentace účastnic řízení	I - 6509
2. Závěry Soudního dvora	I - 6511
a) K přípustnosti	I - 6511
b) K věci samé	I - 6513
VII – K důsledkům částečného zrušení napadeného rozsudku	I - 6518
A – Ke škodě tvořené náklady vynaloženými společnostmi Schneider na účast ve znovuzahájeném řízení o kontrole spojení	I - 6518
B – Ke škodě odpovídající snížení kupní ceny společnosti Legrand, jež poskytla společnost Schneider	I - 6520
VIII – K nákladům řízení	I - 6521
	I - 6459

Ve věci C-440/07 P,

jejímž předmětem je kasační opravný prostředek na základě článku 56 statutu Soudního dvora, podaný dne 21. září 2007,

Komise Evropských společenství, zastoupená M. Petitem, F. Arbaultem, T. Christoforouem, R. Lyalem a C.-F. Durand, jako zmocněnci, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek (navrhovatelka),

příčemž dalšími účastnicemi řízení jsou:

Schneider Electric SA, se sídlem v Rueil-Malmaison (Francie), zastoupená M. Pittiem a A. Wincklerem, avocats,

žalobkyně v prvním stupni,

Spolková republika Německo,

I - 6460

Francouzská republika,

vedlejší účastnice v prvním stupni,

SOUDNÍ DVŮR (velký senát),

ve složení V. Skouris, předseda, P. Jann, C. W. A. Timmermans, A. Rosas, K. Lenaerts, A. Ó Caoimh a J.-C. Bonichot, předsedové senátů, J. Makarczyk, P. Kūris, E. Juhász, G. Arestis, A. Borg Barthet a L. Bay Larsen (zpravodaj), soudci,

generální advokát: D. Ruiz-Jarabo Colomer,
vedoucí soudní kanceláře: M.-A. Gaudissart, vedoucí oddělení,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 3. prosince 2008,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 3. února 2009,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Svým kasačním opravným prostředkem se Komise Evropských společenství domáhá, aby Soudní dvůr zrušil rozsudek Soudu prvního stupně Evropských společenství ze dne 11. července 2007, *Schneider Electric v. Komise* (T-351/03, Sb. rozh. s. II-2237, dále jen „napadený rozsudek“), kterým Soud:
 - uložil Evropskému společenství náhradu jednak nákladů vynaložených společností Schneider Electric SA (dále jen „Schneider“) na účast ve znovuzahájeném řízení o kontrole spojení, ke kterému došlo po vyhlášení rozsudků Soudu ze dne 22. října 2002, *Schneider Electric v. Komise* (T-310/01, Recueil, s. II-4071, dále jen „rozsudek Schneider I“, a T-77/02, Recueil, s. II-4201, dále jen „rozsudek Schneider II“), a jednak dvou třetin škody utrpěné společností Schneider v rozsahu snížení kupní ceny společnosti Legrand SA (dále jen „Legrand“), které Schneider Electric musela poskytnout nabyvateli výměnou za odklad termínu uskutečnění prodeje společnosti Legrand až do 10. prosince 2002;
 - ve zbývajících částech žalobu zamítl;
 - vyzval účastnice řízení, aby mu předložily ve lhůtě tří měsíců ocenění první složky škody, na kterém se společně dohodnou, a v případě nedosažení takové dohody, aby mu předložily své vyčíslené návrhy;

- nařídil vypracování znaleckého posudku za účelem ocenění druhé složky škody;

- rozhodl, že částka odškodnění dlužného žalobkyni od 10. prosince 2002, kdy vznikla újma související s uskutečněním prodeje společnosti Legrand, musí být upravena o úroky až do dne vyhlášení rozsudku, kterým se rozhodne o zaplacení náhrady škody, poté zvýšena o úroky z prodlení od posledně uvedeného data až do úplného zaplacení;

- rozhodl, že o nákladech řízení bude rozhodnuto později.

I – Právní rámec

- 2 Podle článku 2 nařízení Rady (EHS) č. 4064/89 ze dne 21. prosince 1989 o kontrole spojování podniků (Úř. věst. L 395, s. 1; Zvl. vyd. 08/01, s. 31), ve znění nařízení Rady (ES) č. 1310/97 ze dne 30. června 1997 (Úř. věst. L 180, s. 1; Zvl. vyd. 08/01, s. 164, dále jen „nařízení“), Komise hodnotí, zda je spojení, na které se toto nařízení vztahuje, slučitelné se společným trhem.

- 3 V souladu s čl. 4 odst. 1 téhož nařízení musí být takové spojení oznámeno Komisi nejdéle do jednoho týdne po uzavření příslušné dohody nebo po oznámení veřejného návrhu smlouvy o koupi akcií, či po získání kontrolní účasti.

4 Články 6 a 8 uvedeného nařízení stanoví toto:

- Komise přezkoumá oznámení, jakmile ho obdrží;

- pokud zjistí, že oznámené spojení, ačkoliv spadá pod ustanovení tohoto nařízení, nevyvolává vážné pochybnosti o jeho slučitelnosti se společným trhem, rozhodne, že proti němu nevznese námitky, a prohlásí, že je slučitelné se společným trhem;

- pokud naopak zjistí, že oznámené spojení spadá pod ustanovení tohoto nařízení, ale vyvolává vážné pochybnosti o jeho slučitelnosti se společným trhem, vydá rozhodnutí o zahájení důkladného přezkumného řízení;

- pokud zjistí, že poté, co bylo oznámené spojení změněno, již nevyvolává vážné pochybnosti, může rozhodnout, že prohlásí spojení za slučitelné se společným trhem;

- pokud zjistí, že spojení není se společným trhem slučitelné, vydá rozhodnutí prohlašující spojení za neslučitelné;

- jestliže spojení již bylo provedeno, může v takovém případě Komise v rozhodnutí, kterým se spojení prohlašuje za neslučitelné, nebo ve zvláštním rozhodnutí požadovat rozdělení spojených podniků nebo jejich kapitálu nebo ukončení společné kontroly, nebo jiná vhodná opatření k obnovení podmínek účinné hospodářské soutěže.

- 5 Článek 7 odst. 1 nařízení stanoví, že spojení nenabude účinku před jeho oznámením nebo dokud nebylo prohlášeno za slučitelné se společným trhem.
- 6 Toto ustanovení však v souladu s čl. 7 odst. 3 nebrání uskutečnění veřejné nabídky, která byla Komisi oznámena, pokud nabyvatel nevykonává hlasovací práva spojená s dotyčnými cennými papíry nebo pokud tak činí pouze proto, aby zachoval plnou hodnotu takových investic, a na základě odchylky přiznané Komisí.
- 7 Článek 10 odst. 1 stanoví, že jakmile je spojení oznámeno, musí být rozhodnutí Komise, kterým se toto spojení prohlašuje za slučitelné, nebo kterým se zahajuje důkladné přezkumné řízení, přijato nejdéle ve lhůtě jednoho měsíce ode dne následujícího po dni přijetí oznámení nebo, jsou-li informace, jež mají být dodány s oznámením, neúplné, ode dne následujícího po dni přijetí úplných informací.
- 8 Článek 10 odst. 2 a 3 stanoví, že v rámci důkladného přezkumného řízení musí Komise přijmout rozhodnutí ohledně slučitelnosti spojení nejdéle do čtyř měsíců ode dne zahájení řízení.
- 9 Článek 10 odst. 5 stanoví, že pokud soud Společenství vydá rozhodnutí, které zruší zcela nebo zčásti rozhodnutí přijaté Komisí podle tohoto nařízení, začnou lhůty stanovené tímto nařízením běžet znovu ode dne rozsudku.
- 10 Podle čl. 10 odst. 6 se má za to, že oznámené spojení je slučitelné se společným trhem, pokud Komise nepřijme buď rozhodnutí o zahájení důkladného přezkumného řízení po

uplynutí lhůty nejdéle jednoho měsíce ode dne následujícího po přijetí oznámení nebo po přijetí úplných informací, nebo v případě, že bylo zahájeno důkladné přezkumné řízení, nepřijme rozhodnutí o slučitelnosti spojení ve lhůtě do čtyř měsíců ode dne zahájení tohoto řízení.

- 11 Článek 18 odst. 1 nařízení stanoví, že dříve, než přijme mimo jiné rozhodnutí, kterým se spojení prohlašuje za neslučitelné, umožní Komisi dotýčným podnikům, aby v každém stadiu řízení, až po konzultaci s poradním výborem podle článku 19, sdělily svůj názor na námitky proti nim vznesené.
- 12 Článek 18 odst. 3 stanoví, že Komise musí založit svůj názor pouze na námitkách, ke kterým strany mohly předložit své připomínky, a v řízení musí být plně dodržováno jejich právo na obhajobu.

II – Skutkový základ sporu

- 13 Schneider a Legrand, mateřské společnosti dvou skupin, z nichž první je činná v oblasti výroby a prodeje výrobků a systémů v odvětví distribuce elektřiny, průmyslové kontroly a automatizace a druhá v oblasti výroby a prodeje elektrických přístrojů zařízení nízkého napětí, oznámily Komisi dne 16. února 2001 na základě čl. 4 odst. 1 nařízení záměr, na jehož základě měla společnost Schneider získat kontrolu nad celým podnikem Legrand prostřednictvím veřejné nabídky výměny akcií.
- 14 Komise měla za to, že spojení vyvolává vážné pochybnosti ohledně slučitelnosti se společným trhem, a zahájila proto důkladné přezkumné řízení.

- 15 Komise zaslala společnosti Schneider dne 3. srpna 2001 oznámení námitek, ve kterém dospěla k závěru, že spojení vytváří nebo posiluje dominantní postavení na určitých vnitrostátních sektorových trzích.
- 16 Dne 6. srpna 2001 zveřejnila Commission des opérations de bourse (Komise pro burzovní operace) konečný výsledek veřejné nabídky výměny akcií učiněné společností Schneider. Po skončení této transakce nabyla společnost Schneider 98,7 % akcií společnosti Legrand.
- 17 Ve své odpovědi ze dne 16. srpna 2001 na oznámení námitek účastnice spojení zpochybnily definici trhů, kterou použila Komise, jakož i její analýzu dopadu spojení na tyto trhy.
- 18 Dne 29. srpna 2001 se konala schůzka účastnic spojení a útvarů Komise určená k vymezení případných změn spojení, které by mohly vyřešit problémy z hlediska hospodářské soutěže, na něž Komise poukazovala.
- 19 Společnost Schneider opakovaně navrhla Komisi nápravná opatření.
- 20 Po skončení důkladného přezkumného řízení Komise dospěla k názoru, že spojení je neslučitelné se společným trhem. Podle ní toto spojení jednak vytváří dominantní postavení, které významně narušuje účinnou hospodářskou soutěž na jednotlivých vnitrostátních sektorových trzích, a to na trzích v Dánsku, Řecku, Španělsku, Francii, Itálii, Portugalsku a Spojeném království, a jednak toto dominantní postavení posiluje na jednotlivých francouzských sektorových trzích.

- 21 Dne 10. října 2001 tedy Komise přijala rozhodnutí 2004/275/ES, kterým prohlásila spojení za neslučitelné se společným trhem (Úř. věst. 2004, L 101, s. 1, dále jen „rozhodnutí o neslučitelnosti“), v němž uvedla, že nápravná opatření navržená společností Schneider neumožní vyřešit zjištěné problémy z hlediska hospodářské soutěže.
- 22 Dne 24. října 2001 zaslala Komise společnosti Schneider druhé oznámení námitek za účelem rozdělení společností Schneider a Legrand.
- 23 Dne 13. prosince 2001 podala společnost Schneider k Soudu žalobu na neplatnost rozhodnutí o neslučitelnosti (věc T-310/01) a samostatným podáním žádost směřující k tomu, aby Soud rozhodl o této žalobě ve zrychleném řízení v souladu s článkem 76a jeho jednacího řádu.
- 24 Dne 23. ledna 2002 Soud uvedenou žádost zamítl.
- 25 Dne 30. ledna 2002 přijala Komise rozhodnutí 2004/276/ES, kterým nařídila rozdělení podniků na základě čl. 8 odst. 4 nařízení Rady (EHS) č. 4064/89 (Úř. věst. 2004, L 101, s. 134, dále jen „rozhodnutí o rozdělení“).
- 26 Tímto rozhodnutím bylo společnosti Schneider nařízeno, aby se oddělila od společnosti Legrand ve lhůtě devíti měsíců, která uplynula dne 5. listopadu 2002.
- 27 Podáními doručenými dne 18. března 2002 podala společnost Schneider žalobu na neplatnost rozhodnutí o rozdělení (věc T-77/02), žádost směřující k tomu, aby bylo

o této žalobě rozhodnuto ve zrychleném řízení, jakož i návrh na odklad vykonatelnosti rozhodnutí o rozdělení (věc T-77/02 R).

- 28 Žádosti o zrychlené řízení bylo ve věci T-77/02 vyhověno rozhodnutím oznámeným dne 25. března 2002.
- 29 V návaznosti na jednání o předběžném opatření dne 23. dubna 2002 ve věci T-77/02 R Komise prodloužila, dopisem ze dne 8. května 2002, až do 5. února 2003 lhůtu stanovenou společností Schneider k tomu, aby se oddělila od společnosti Legrand, aniž by to mělo vliv na uskutečnění jednotlivých fází procesu rozdělení v průběhu takto prodloužené lhůty.
- 30 Dne 3. května 2002 vyhověl Soud žádosti společnosti Schneider, aby bylo ve věci T-310/01 rozhodnuto ve zrychleném řízení, vzhledem k tomu, že společnost Schneider potvrdila, že zachová zkrácenou verzi své žaloby předloženou dne 12. dubna 2002.
- 31 S ohledem na prodloužení lhůty pro rozdělení, které Komise přiznala v dopise ze dne 8. května 2002, společnost Schneider vzala zpět svůj návrh na odklad vykonatelnosti ve věci T-77/02 R.
- 32 Společnost Schneider připravila prodej společnosti Legrand, který se měl uskutečnit v případě zamítnutí obou jejích žalob na neplatnost. Za tímto účelem uzavřela dne 26. července 2002 s konsorciem Wendel-KKR (dále jen „Wendel-KKR“) smlouvu o prodeji. Tato smlouva o prodeji měla být provedena nejpozději dne 10. prosince 2002. Pro případ zrušení rozhodnutí o neslučitelnosti bylo sjednáno, že ji společnost Schneider může vypovědět až do 5. prosince 2002 náhradou za odstupné ve výši 180 milionů eur.

- 33 Rozsudkem Schneider I ze dne 22. října 2002 Soud zrušil rozhodnutí o neslučitelnosti z důvodu nesprávné analýzy a nesprávného posouzení dopadu spojení na vnitrostátní sektorové trhy mimo Francii, jakož i porušení práva na obhajobu, kterým byla stížena analýza dopadu spojení na francouzské sektorové trhy a opatření k nápravě navržených společností Schneider.
- 34 Pokud jde o vnitrostátní sektorové trhy mimo Francii, Soud měl zejména za to, že Komise přecenila hospodářskou sílu nové entity vzniklé spojením a na některých trzích podcenila hospodářskou sílu dvou významných konkurentů této entity, jejíž sílu tím naopak nadhodnotila.
- 35 Pokud jde o francouzské sektorové trhy, kterých se oznámené spojení dotklo, Soud rozhodl o žalobním důvodu společnosti Schneider vycházejícím z toho, že Komise měla v průběhu důkladného přezkumného řízení porušit právo na obhajobu.
- 36 Soud v tomto ohledu konstatoval, že z oznámení námitek ze dne 3. srpna 2001 nevyplývá, že by se dostatečně jasně a přesně zabývalo posílením postavení společnosti Schneider vůči francouzským distributorům elektrických zařízení nízkého napětí, které by vyplývalo nejen ze součtu prodejů společnosti Legrand na trzích se součástkami panelových rozváděčů elektřiny, ale rovněž z rozhodujícího postavení společnosti Legrand v segmentech elektroinstalačního materiálu.
- 37 Soud krom toho poukázal na skutečnost, že obecný závěr oznámení námitek uvádí různé vnitrostátní sektorové trhy dotčené spojením, aniž by nicméně prokázal, že postavení některého z oněch dvou podniků na daném výrobním trhu by jakkoliv podporovalo postavení druhého podniku na jiném sektorovém trhu.

- 38 Soud následně dospěl k závěru, že oznámení námitek neumožnilo společnosti Schneider, aby v celém rozsahu zhodnotila problémy hospodářské soutěže, které Komise identifikovala na francouzském trhu elektrických zařízení nízkého napětí na úrovni distribuce.
- 39 Soud měl za to, že tak byla společnost Schneider zbavena jednak možnosti úspěšně zpochybnit po věcné stránce tvrzení Komise, a jednak příležitosti předložit účelné a v přiměřené lhůtě návrhy na vhodná nápravná opatření.
- 40 Rozsudkem Schneider II Soud zrušil rozhodnutí o rozdělení, protože bylo prováděcím opatřením ve vztahu k zrušenému rozhodnutí o neslučitelnosti.
- 41 Komise nepodala proti rozsudkům Schneider I a Schneider II kasační opravný prostředek, a tyto rozsudky tedy nabyly právní moci.
- 42 Dopisem ze dne 13. listopadu 2002 informovala Komise společnost Schneider, že spojení může narušovat hospodářskou soutěž na francouzských sektorových trzích z důvodu významného překrývání podílů na trhu společností Schneider a Legrand, ukončení jejich tradičního soutěžení, významu ochranných známek vlastněných entitou Schneider-Legrand, její moci nad velkoobchodníky a toho, že žádný soutěžitel nemůže vykonávat konkurenční tlak, který vykonávala společnost Legrand před provedením spojení.
- 43 Podle Komise tak spojení vede na každém z dotčených trhů, na kterých měla jedna nebo druhá strana před spojením dominantní postavení, k odstranění bezprostředního

soutěžitele, který měl jako jediný možnost vykonávat konkurenční tlak vůči dominantnímu podniku, jelikož měl oporu v podnicích s velmi silným postavením v rámci téže skupiny v jiných segmentech téhož odvětví.

44 Dne 14. listopadu 2002 navrhla společnost Schneider Komisi nápravná opatření s cílem odstranění překrývání činností mezi společnostmi Schneider a Legrand na dotčených francouzských sektorových trzích.

45 Dne 15. listopadu 2002 zveřejnila Komise v *Úředním věstníku Evropských společenství* (C 279, s. 22) oznámení o znovuzahájení kontroly spojení, které upřesnilo, že podle čl. 10 odst. 5 nařízení začnou lhůty pro přezkum běžet od 23. října 2002, tj. ode dne následujícího po dni vyhlášení rozsudku Schneider I, a vyzvala třetí osoby, aby jí zaslaly své případné připomínky.

46 Dopisem ze dne 25. listopadu 2002 oznámila společnost Schneider Komisi, že argumenty vznesené v jejím dopise ze dne 13. listopadu 2002 zůstávají neurčité povahy a dosahu a vylučují prokázání existence protisoutěžního účinku na dotčené trhy, poněvadž nebylo provedeno posouzení účinků spojení na jednotlivých trzích, a že obecné úvahy Komise jsou popřeny aktuální situací.

47 Dopisem ze dne 29. listopadu 2002 informovala Komise společnost Schneider, že nápravná opatření, která postupně předložila, nepostačují pro odstranění všech omezení hospodářské soutěže, která vyplývají ze spojení, a to z důvodu přetrvávajících pochybností ohledně uskutečnitelnosti a samostatnosti převáděných činností a nezpůsobilosti navrhovaných opatření vytvořit protiváhu síle entity Schneider-Legrand.

48 V dopise ze dne 2. prosince 2002 společnost Schneider odpověděla, že v tak pokročilé fázi řízení je další vyjednávání kvůli postoji Komise nereálné, a proto se za účelem

ukončení více než roční nejistoty rozhodla prodat společnost Legrand konsorciu Wendel-KKR.

- 49 Společnost Schneider potvrdila Komisi své rozhodnutí faxem ze dne 3. prosince 2002. Společnost Schneider upřesnila, že v souladu s ustanovením smlouvy o prodeji ze dne 26. července 2002 již v rámci prodeje společnosti Legrand konsorciu Wendel-KKR nemusí vyvíjet žádnou iniciativu a že se prodej uskuteční dne 10. prosince 2002.
- 50 Rozhodnutím ze dne 4. prosince 2002 zahájila Komise důkladné přezkumné řízení, protože nápravná opatření navržená společností Schneider neumožňovala ve fázi šetření vyvrátit přetrvávající vážné pochybnosti o slučitelnosti spojení s ohledem na jeho účinky na francouzské sektorové trhy identifikované v rozhodnutí o neslučitelnosti.
- 51 Společnost Schneider dne 11. prosince 2002 Komisi potvrdila, že převod jejího podílu ve společnosti Legrand konsorciu Wendel-KKR se uskutečnil dne 10. prosince 2002.
- 52 Dopisem ze dne 13. prosince 2002 informovala Komise společnost Schneider o ukončení přezkumného řízení z důvodu bezpředmětnosti.
- 53 Dne 10. února 2003 podala společnost Schneider žalobu na neplatnost proti rozhodnutí o zahájení důkladného přezkumného řízení ze dne 4. prosince 2002 a proti rozhodnutí o ukončení přezkumného řízení ze dne 13. prosince 2002 (věc T-48/03).

54 Usneseními ze dne 29. října 2004, *Schneider Electric v. Komise* (T-310/01 DEP a T-77/02 DEP), Soud vyměřil výši nákladů řízení, které mohla společnost Schneider vymáhat od Komise, na 419 595,32 eura ve věci T-310/01 a 426 275,06 eura ve věcech T-77/02 a T-77/02 R.

55 Usnesením ze dne 31. ledna 2006, *Schneider Electric v. Komise* (T-48/03, Sb. rozh. s. II-111), odmítl Soud žalobu na neplatnost ve věci T-48/03 jako nepřípustnou z důvodu, že kritizovaná rozhodnutí o zahájení důkladného přezkumného řízení a o ukončení tohoto řízení nepředstavovala akty nepříznivě zasahující do právního postavení společnosti Schneider.

56 Dne 12. dubna 2006 podala společnost Schneider proti tomuto usnesení kasační opravný prostředek.

57 Tento kasační opravný prostředek byl zamítnut usnesením Soudního dvora ze dne 9. března 2007, *Schneider Electric v. Komise* (C-188/06 P).

III – Řízení před Soudem a napadený rozsudek

58 Dne 10. října 2003 podala společnost Schneider k Soudu žalobu proti Komisi na náhradu škody, která jí měla vzniknout z důvodu protiprávnosti řízení o kontrole slučitelnosti oznámeného spojení se společným trhem.

59 Společnost Schneider navrhovala, aby Soud:

- uložil Společenství, aby jí zaplatilo částku 1 663 734 716,76 eura, po odečtení nahraditelných nákladů, které stanoví usnesení o určení výše nákladů vydaná ve věcech T-310/01 DEP a T-77/02 DEP, a po přičtení jednak úroků splatných ode dne 4. prosince 2002 až do dne plného zaplacení, v roční sazbě ve výši 4 %, a jednak částky daně, kterou bude společnost Schneider povinna odvést z přiznané náhrady škody v okamžiku, kdy jí bude vyplacena;

- a podpůrně:
 - prohlásil žalobu za přípustnou,

 - určil mimosmluvní odpovědnost Společenství,

 - stanovil postup, který je třeba dodržovat pro určení nahraditelné částky škody skutečně utrpěné společností Schneider;

- v každém případě uložil Komisi náhradu všech nákladů řízení.

- 60 Dne 11. prosince 2003 rozhodl Soud omezit rozsah jednání na princip vzniku mimosmluvní odpovědnosti Společenství a na metodu ohodnocení škody.
- 61 Usneseními ze dne 20. dubna 2004 a 6. prosince 2004 bylo povoleno vedlejší účastenství Spolkové republiky Německo a Francouzské republiky na podporu, v případě první z nich, návrhových žádání Komise, a v případě druhé z nich, návrhových žádání společnosti Schneider.
- 62 Soud napadeným rozsudkem rozhodl tak, jak je uvedeno v bodě 1 tohoto rozsudku.
- 63 V bodech 152 a 156 napadeného rozsudku Soud rozhodl, že porušení práva na obhajobu určené v rozsudku Schneider I v případě francouzských sektorových trhů je zjevným a závažným porušením právní normy, která přiznává práva jednotlivcům a která je obsažena v čl. 18 odst. 1 a 3 nařízení.
- 64 V bodě 155 napadeného rozsudku Soud vyvrátil argument Komise o zvláštním tlaku, jemuž měly být její útvary v průběhu důkladného přezkumného řízení objektivně vystaveny, a to těmito slovy:

„Argument žalované vycházející z obtížnosti, která je nutně spojena s provedením komplexní analýzy trhů za velmi přísného časového omezení, je nerelevantní, protože škodní událostí, o kterou tu jde, není analýza relevantních trhů v oznámení námitek nebo v rozhodnutí o neslučitelnosti, nýbrž skutečnost, že v oznámení námitek a ve výroku rozhodnutí o neslučitelnosti byla opomenuta svými důsledky podstatná zmínka, která nepůsobí žádné zvláštní technické obtíže, nevyžaduje žádný zvláštní dodatečný

přezkum, jenž by nemohl být z časových důvodů uskutečněn, a jejíž vynechání nelze přičítat náhodnému redakčnímu problému, který by bylo možné napravit zohledněním obsahu oznámení námitek jako celku.“

- 65 V bodě 157 téhož rozsudku Soud dospěl k závěru, že porušení předmětného práva na obhajobu představuje ze strany Komise jednání, jež vede ke vzniku mimosmluvní odpovědnosti Společenství.
- 66 Při zkoumání otázek existence škody a příčinné souvislosti mezi protiprávním jednáním Komise a škodou Soud v bodě 269 napadeného rozsudku uvedl, že i když důsledkem dostatečně závažného porušení práva na obhajobu byla protiprávnost rozhodnutí o neslučitelnosti, nevyplývá z toho, že v případě, kdy by k takovému porušení nedošlo, mělo být spojení prohlášeno za slučitelné se společným trhem.
- 67 Soud v bodě 278 napadeného rozsudku dospěl k závěru, že vada zjištěná v rozhodnutí o neslučitelnosti nezbavila společnost Schneider žádného práva na vydání rozhodnutí o slučitelnosti, které by pak odůvodňovalo, aby všechny finanční důsledky zbavení tohoto nároku, a zejména důsledky vyplývající z povinnosti prodat aktiva společnosti Legrand byly považovány za škodu přičitatelnou Společenství.
- 68 V bodě 279 napadeného rozsudku Soud následně rozhodl, že společnost Schneider nemůže tvrdit, že utrpěla škodu rovnající se celkové ztrátě hodnoty aktiv společnosti Legrand, která vlastnila k 10. říjnu 2001, neexistuje-li mezi touto škodou a porušením zakládajícím odpovědnost Společenství dostatečně přímá příčinná souvislost.

69 V bodech 288 a 316 naopak připustil existenci dostatečně úzké příčinné souvislosti mezi protiprávním jednáním a dvěma složkami škody, kterou společnost Schneider utrpěla, jimiž jsou:

- náklady vynaložené podnikem na účast ve znovuzahájeném řízení o kontrole spojení po zrušujících rozhodnutích Soudu vyhlášených dne 22. října 2002;

- snížení kupní ceny, které musela společnost Schneider poskytnout nabyvateli aktiv společnosti Legrand, aby dosáhla odkladu tohoto prodeje k takovému dni, aby se soudní řízení právě probíhající před soudem Společenství nestala bezpředmětnými před ukončením řízení.

70 Pokud jde o náklady vynaložené ve znovuzahájeném řízení o kontrole spojení, tedy náklady na poradenství, odměny a správní výdaje různého charakteru, Soud v bodě 301 uvedl, že kdyby byla námitka týkající se využívání opory na trhu uvedena v oznámení námitek ze dne 3. srpna 2001, společnost Schneider by se k ní musela vyjádřit a popřípadě připravit vhodná nápravná opatření před přijetím rozhodnutí Komise o slučitelnosti spojení, jak to musela učinit po zrušení tohoto rozhodnutí a následném znovuzahájení řízení o kontrole spojení.

71 Soud však v tomtéž bodě napadeného rozsudku uvedl, že znovuzahájení – na nových právních základech – správního řízení přerušeno již dvanáct měsíců, představovalo pro společnost Schneider břemeno nesrovnatelně větší, než kdyby podnik a jeho poradci, kteří se již plně účastnili schůzí s příslušnými útvary Komise a komunikovali s nimi, měli na tutéž námitku odpovědět v rámci původního řízení o kontrole spojení.

- 72 Pokud jde o snížení kupní ceny údajně poskytnuté společností Schneider, Soud v bodě 308 uvedl, že tento podnik byl nucen zároveň sjednat a uzavřít dne 26. července 2002 smlouvu o prodeji společnosti Legrand a odložit termín uskutečnění tohoto prodeje až do 10. prosince 2002.
- 73 V bodě 311 měl Soud za to, že povinnost odložit uskutečnění prodeje nutně vedla společnost Schneider k tomu, že konsorciu Wendel-KKR poskytla snížení kupní ceny společnosti Legrand oproti ceně, kterou by získala v případě pevně stanoveného prodeje, k němuž by došlo, kdyby rozhodnutí o neslučitelnosti nebylo protiprávní.
- 74 V bodě 312 konstatoval Soud, že odklad prodeje na 10. prosince 2002 vedl k tomu, že konsorciu Wendel-KKR byla přiznána odměna za riziko znehodnocení aktiv společnosti Legrand spojené s případnou nepříznivou změnou kurzu průmyslových cenných papírů během období odkladu.
- 75 V bodě 322 napadeného rozsudku Soud dospěl k názoru, že škoda tvořená snížením kupní ceny je rovna rozdílu mezi skutečně sjednanou kupní cenou a cenou, kterou společnost Schneider mohla získat, pokud by po ukončení prvního řízení o kontrole spojení dne 10. října 2001 měla k dispozici legální rozhodnutí o slučitelnosti spojení.
- 76 V bodě 329 však zdůraznil, že když společnost Schneider získala zcela legálně kontrolu nad společností Legrand, nenesla o nic menší riziko, že kontrola spojení povede k rozhodnutí konstatujícímu neslučitelnost tohoto spojení se společným trhem a k odpovídající povinnosti přistoupit k rozdělení aktiv podniků již spojených.

- 77 V bodě 330 shledal Soud, že s ohledem na rozsah uskutečněné fúze a významné posílení hospodářské síly ve prospěch obou jediných rozhodujících subjektů přítomných na francouzských sektorových trzích elektrického materiálu nízkého napětí, k němuž fúze vedla, nemohla společnost Schneider nevědět, že uskutečněné spojení přinejmenším může vytvořit nebo posílit dominantní postavení na podstatné části společného trhu, a že z tohoto důvodu bude Komisi zakázáno.
- 78 Soud z toho v bodě 334 vyvodil, že společnost Schneider je odpovědná v rozsahu jedné třetiny za škodu vzniklou poskytnutým snížením ceny.
- 79 Za těchto podmínek Soud v bodě 335 rozhodl, že Společenství bude povinno nahradit uvedenou škodu pouze do výše dvou třetin.
- 80 Konečně v bodech 342 a 344 až 346 Soud rozhodl, že odškodnění dlužné společnosti Schneider od 10. prosince 2002, kdy vznikla škoda spojená s uskutečněním prodeje společnosti Legrand, musí být upraveno o úrok až do dne vyhlášení rozsudku, kterým se rozhoduje o zaplacení náhrady škody, a poté zvýšeno o úroky z prodlení od posledně uvedeného data a až do úplného zaplacení.

IV – Návrhová žádání účastnic řízení

- 81 Komise navrhuje, aby Soudní dvůr napadený rozsudek zrušil a uložil společnosti Schneider náhradu nákladů řízení.

82 Společnost Schneider navrhuje, aby Soudní dvůr kasační opravný prostředek zamítl a uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

V – Důvody kasačního opravného prostředku

83 Na podporu svého kasačního opravného prostředku uplatňuje Komise formálně sedm důvodů směřujících ke zrušení, které lze z věcného hlediska sloučit do pěti důvodů.

84 Těmito důvody Komise Soudu vytýká, že:

- v bodě 155 napadeného rozsudku neprávem konstatoval, že námitka týkající se využívání opory na trhu byla v oznámení námitek ze dne 3. srpna 2001 „opomenuta“, a rozhodl, že zformulování uvedené námítky nepůsobí „žádné zvláštní technické obtíže“;
- v bodě 156 napadeného rozsudku neprávem konstatoval, že se Komise dopustila dostatečně závažného porušení právní normy, která přiznává práva jednotlivcům;
- v bodě 316 napadeného rozsudku neprávem konstatoval existenci přímé příčinné souvislosti mezi protiprávním jednáním Komise a škodou vzniklou společnosti Schneider kvůli snížení kupní ceny společnosti Legrand výměnou za odklad uskutečnění prodeje sjednaného dne 26. července 2002 na 10. prosince 2002;

- v bodě 288 napadeného rozsudku neprávem určil složku škody, kterou společnost Schneider neuplatňovala, a sice snížení ceny výměnou za odklad prodeje společnosti Legrand až do 10. prosince 2002;

- se dopustil nesprávného právního posouzení, když v bodech 345 a 346 napadeného rozsudku přiznal v souvislosti se škodou spojenou s tvrzeným snížením kupní ceny kompenzační úrok za dobu od 10. prosince 2002 až do dne vyhlášení rozsudku, kterým se rozhoduje o zaplacení náhrady škody, přestože takový úrok smí být přiznán pouze ve výjimečných případech.

VI – Ke kasačnímu opravnému prostředku

A – K prvnímu důvodu kasačního opravného prostředku, vycházejícímu z toho, že Soud neprávem konstatoval, že námitka týkající se využívání opory na trhu byla v oznámení námitek ze dne 3. srpna 2001 „opomenuta“, a rozhodl, že zformulování uvedené námítky nepůsobí „žádné zvláštní technické obtíže“

1. Argumentace účastnic řízení

⁸⁵ Komise připomíná, že v průběhu celého řízení v prvním stupni nikdy nezpochybňovala skutečnost, že porušila právo společnosti Schneider na to, aby byla v řízení o kontrole spojení vyslechnuta. Komise uvádí, že naopak formálně zpochybňuje, že by zjištěná vada zakládala odpovědnost Společenství.

⁸⁶ První důvod svého kasačního opravného prostředku dále člení do čtyř částí.

87 Komise tvrdí, že když Soud v bodě 155 napadeného rozsudku konstatoval, že námitka týkající se využívání opory na trhu byla v oznámení námitek ze dne 3. srpna 2001 „opomenuta“, a když v tomtéž bodě tohoto rozsudku rozhodl, že zformulování této námitky nepůsobí žádné zvláštní obtíže:

- porušil překážku věci pravomocně rozsouzené založenou rozsudkem Schneider I;

- provedl věcně nesprávná skutková zjištění;

- zkreslil důkazy;

- porušil svou povinnost uvést odůvodnění.

88 Komise uvádí, že Soud v bodě 445 rozsudku Schneider I ve skutečnosti pouze shledal, že námitka týkající se využívání opory na trhu nebyla vyjádřena „dostatečně jasně a přesně“. Když následně Komisi vytkl, že své oznámení námitek uzavřela, „aniž by prokázala [jakékoli využívání opory na trhu]“, pouze tím poukázal na to, že Komise tuto konkrétní námitku na závěr své analýzy objasnila nedostatečně.

89 Podle Komise je nicméně nutno učinit závěr, že Soud měl za to, že posledně uvedená námitka byla v obsahu oznámení námitek zformulována alespoň nepřímou.

- 90 Z takového závěru pak vyplývá druhý rozpor mezi rozsudkem Schneider I a napadeným rozsudkem, který v bodě 155 obsahuje výslovný závěr, že došlo k vynechání námítky, které by nebylo možné napravit „zohledněním obsahu oznámení námitek jako celku“.
- 91 Třetí rozpor mezi oběma rozsudky spočívá v rozdílném posouzení důsledků vad, jimiž trpí oznámení námitek, pro společnost Schneider.
- 92 Komise v tomto ohledu tvrdí, že Soud v bodě 453 rozsudku Schneider I rozhodl, že text oznámení námitek neumožnil společnosti Schneider, aby „v celém rozsahu“ zhodnotila problémy hospodářské soutěže zjištěné na francouzském trhu, zatímco v bodě 152 napadeného rozsudku shledal, že společnost Schneider „nemohla vědět“, že pokud nenavrhne vhodná opatření k nápravě situace, kdy spojení vytvářelo systém využívání opory na trhu, nemá „žádnou šanci“ dosáhnout toho, aby bylo spojení prohlášeno za slučitelné.
- 93 Podle Komise ze srovnání obou těchto rozsudků vyplývá, že Soud měl v rozsudku Schneider I za to, že společnost Schneider mohla vědět o tom, že využívání opory na trhu představuje problém z hlediska hospodářské soutěže, nemohla však v celém rozsahu zhodnotit překážku, jaká tím vznikala, protože tato překážka nebyla výslovně uvedena v závěru oznámení námitek. V napadeném rozsudku měl naproti tomu Soud za to, že se společnost Schneider nemohla o problému nikdy dozvědět, a v žádném okamžiku tedy nevěděla, že by měla navrhnout vhodnou nápravu.
- 94 Komise krom toho tvrdí, že před Soudem poukázala na obtížnost, která je nutně spojena s prováděním komplexní analýzy trhů ve věci, která je sama o sobě složitá, a při velmi striktním časovém omezení, jež vyplývá z ustanovení nařízení. Komise podle vlastních slov zejména zdůraznila, že vypracování oznámení námitek je značně složitou

záležitostí, kterou je třeba provést dostatečně brzy po zahájení řízení a po ukončení šetření tak, aby účastníci řízení mohli předložit svá vyjádření.

- 95 Komise Soudu vytýká, že tyto argumenty smetl, když rozhodl, že jen popisují obtíže spojené s komplexní analýzou trhů, a že jsou proto irelevantní, protože škodní událostí je ve skutečnosti to, že v oznámení námitek byla opomenuta zmínka, která nepůsobí žádné zvláštní technické obtíže, nevyžaduje žádný zvláštní dodatečný přezkum, jenž by nemohl být z časových důvodů proveden, a jejíž vynechání nelze přičítat náhodnému redakčnímu problému.
- 96 V rozsahu, v němž tyto úvahy Soudu představují skutková zjištění, jsou podle Komise zjevně nesprávné z hlediska skutečností, které mu byly v průběhu řízení předloženy k posouzení, a nasvědčují tomu, že došlo ke zkreslení důkazů.
- 97 Podle Komise Soud každopádně porušil svou povinnost uvést odůvodnění, když konstatoval jak opomenutí uvést námitku týkající se využívání opory na trhu, tak neexistenci zvláštních technických obtíží v souvislosti s jejím uvedením.
- 98 V konečném důsledku by měl být napadený rozsudek v celém rozsahu zrušen již jen na základě prvního důvodu kasačního opravného prostředku.
- 99 Společnost Schneider navrhuje, aby byl tento důvod odmítnut.

100 Společnost Schneider tvrdí, že je nepřipustný, protože Komise:

- zpochybňuje posouzení skutkového stavu;

- uvádí nová tvrzení, podle kterých zaprvé námitka týkající využívání opory na trhu byla alespoň nepřímo uvedena v oznámení námitek ze dne 3. srpna 2001, jak měl Soud nepřímo konstatovat v rozsudku Schneider I, a zadruhé měl Soud v tomtéž rozsudku Schneider I uvést, že se společnost Schneider mohla dozvědět o tom, že využívání opory na trhu představuje problém z hlediska hospodářské soutěže;

- nevysvětluje, v jakém smyslu tento důvod kasačního opravného prostředku vychází ze zkreslení důkazů a z porušení povinnosti uvést odůvodnění.

101 Podle společnosti Schneider tento důvod kasačního opravného prostředku každopádně není opodstatněný.

2. Závěry Soudního dvora

a) K prvním třem částem prvního důvodu kasačního opravného prostředku, vycházejícím z porušení překážky věci pravomocně rozsouzené založené rozsudkem Schneider I, z věcně nesprávných skutkových zjištění a ze zkreslení důkazů

- 102 Překážka věci pravomocně rozsouzené se váže pouze ke skutkovým a právním otázkám, které byly skutečně nebo nutně rozhodnuty soudním rozhodnutím (viz zejména rozsudek ze dne 15. října 2002, *Limburgse Vinyl Maatschappij a další v. Komise*, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P až C-252/99 P a C-254/99 P, Recueil, s. I-8375, bod 44 a citovaná judikatura).
- 103 Krom toho z článku 225 ES a z prvního pododstavce článku 58 statutu Soudního dvora vyplývá, že jedině Soud je příslušný jednak zjistit skutkový stav, kromě případu, kdy věcná nesprávnost těchto zjištění vyplývá z písemností ve spise, které mu byly předloženy, a jednak tento skutkový stav posoudit. Soudní dvůr tedy není příslušný ke zjišťování skutkového stavu, ani v zásadě k přezkoumávání důkazů, které Soud přijal na podporu tohoto skutkového stavu. Pokud totiž tyto důkazy byly řádně získány a byly dodrženy obecné právní zásady a procesní pravidla použitelná v oblasti důkazního břemene a provádění důkazů, přísluší samotnému Soudu posoudit hodnotu, kterou je třeba přiznat důkazům, které mu byly předloženy. Takové posouzení tudíž nepředstavuje, s výhradou případu zkreslování těchto důkazů, právní otázku, která by jako taková podléhala přezkumu Soudního dvora v rámci kasačního opravného prostředku (viz zejména rozsudek ze dne 10. července 2008, *Bertelsmann a Sony Corporation of America v. Impala*, C-413/06 P, Sb. rozh. s. I-4951, bod 29).
- 104 Jinými slovy, zjištění skutkového stavu a hodnocení důkazů Soudem představují právní otázky, které podléhají přezkumu Soudního dvora v rámci kasačního opravného prostředku, jestliže věcná nesprávnost zjištění Soudu vyplývá z písemností ve spise a v případě zkreslování důkazů (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 4. března 1999, *Ufex a další v. Komise*, C-119/97 P, Recueil, s. I-1341, bod 66).

105 V první části posuzovaného důvodu kasačního opravného prostředku, která vychází z porušení překážky věci pravomocně rozsouzené založené rozsudkem Schneider I, chce Komise prokázat, že Soud v napadeném rozsudku konstatoval skutkové okolnosti, které jsou v rozporu se skutkovými okolnostmi skutečně nebo nutně rozhodnutými v uvedeném rozsudku Schneider I, který již nabyl právní moci.

106 Ve druhé a třetí části téhož důvodu kasačního opravného prostředku se Komise snaží z hlediska výše uvedené judikatury po věcné stránce dokázat:

- že Soud v napadeném rozsudku provedl věcně nesprávná zjištění, pokud jde o skutkový stav skutečně konstatovaný v rozsudku Schneider I, kterážto nesprávnost má přímo vyplývat ze znění tohoto rozsudku;

- že Soud v napadeném rozsudku zkreslil smysl rozsudku Schneider I považovaného za důkaz, který musí být v případě potřeby podroben výkladu za účelem určení skutkových okolností, které je třeba zkoumat při rozhodování, zda byla založena mimosmluvní odpovědnost Společenství.

107 V rámci prvních tří částí tohoto důvodu je tedy nutné zkoumat následující otázky:

- na jakých skutkových okolnostech založil Soud v bodech 152 a 156 napadeného rozsudku svůj závěr, že se Komise dopustila „zjevného a závažného porušení“ mezi, které jsou pro ni závazné na základě práva na obhajobu společnosti Schneider;

- zda bylo o těchto skutkových okolnostech v rozsudku Schneider I rozhodnuto;

- zda jsou tyto skutkové okolnosti, tak jak byly konstatovány v napadeném rozsudku, v rozporu se skutkovými okolnostmi, o nichž bylo rozhodnuto v rozsudku Schneider I.

108 Argumenty uplatněné v rámci těchto tří částí je tedy třeba zkoumat společně, pokud jde o otázku, zda oznámení námitek obsahuje odkaz na námitku týkající se využívání opory na trhu, a dále pokud jde o otázku existence obtíží, jež by mohly bránit dostatečně jasnému a přesnému zformulování této námitky v tomto aktu v rámci důkladného přezkumného řízení.

109 Je však třeba poznamenat, že druhá a třetí část se překrývají s první částí potud, pokud se týkají skutkových okolností, u nichž se v další analýze ukáže, že o nich bylo skutečně nebo nutně rozhodnuto v rozsudku Schneider I. První dvě části kasačního opravného prostředku se s ničím nepřekrývají jen potud, pokud se týkají skutečností, u nichž se ukáže, že o nich v rozsudku Schneider I rozhodnuto nebylo.

i) K otázce, zda oznámení námitek ze dne 3. srpna 2001 obsahovalo odkaz na námitku týkající se využívání opory na trhu

110 V bodě 140 napadeného rozsudku Soud uvádí, že před ním společnost Schneider tvrdí, že Komise neformulovala dostatečně jasně a přesně ve svém oznámení námitek ze dne 3. srpna 2001 námitku ohledně slučitelnosti spojení vycházející ze skutečnosti, že na francouzských sektorových trzích elektrických zařízení nízkého napětí došlo na úrovni velkoobchodní distribuce k využívání opory na trhu.

- 111 Soud v rámci svého posouzení nejprve v bodech 145 až 150 napadeného rozsudku připomíná obsah a rozsah povinností, které Komisi ukládá článek 18 nařízení. V bodě 151 téhož rozsudku z toho vyvozuje, že se společnost Schneider dovolává porušení normy, která přiznává práva jednotlivcům, ve smyslu mimosmluvní odpovědnosti Společenství.
- 112 V bodě 152 dále rozhodl, že „[s]kutečnost, že Komise vyhotovila, jak tomu bylo v projednávaném případě, oznámení námitek takovým způsobem, že [společnost Schneider], jak vyplývá z rozsudku Schneider I, nemohla vědět, že pokud nenavrhne nápravná opatření vhodná k omezení nebo odstranění systému využívání opory mezi svými pozicemi a pozicemi společnosti Legrand na francouzských sektorových trzích, nemá žádnou šanci dosáhnout toho, aby bylo spojení prohlášeno za slučitelné se společným trhem, představuje v projednávaném případě zjevné a závažné porušení čl. 18 odst. 1 a 3 nařízení“.
- 113 Touto formulací bodu 152 napadeného rozsudku, ve kterém je potvrzeno splnění jedné z podmínek pro vznik odpovědnosti Společenství s odkazem na to, co „vyplývá z rozsudku Schneider I“, Soud v této fázi svých úvah kvalifikuje porušení jako „zjevné a závažné“ nutně na základě analýzy provedené v bodech 440 až 461 tohoto rozsudku Schneider I, za použití formulací tohoto rozsudku, pokud jde o okolnosti, za nichž bylo oznámení námitek vyhotoveno.
- 114 Pokud jde o vypracování oznámení námitek ze dne 3. srpna 2001, Soud tedy bere v úvahu následující skutkové okolnosti, tak jak byly skutečně zjištěny a posouzeny v bodech 445 a 453 rozsudku Schneider I:
- oznámení námitek se „dostatečně jasně a přesně [ne]zabývalo posílením postavení společnosti Schneider vůči francouzským distributorům elektrických zařízení

nízkého napětí, které by vyplývalo nejen ze součtu prodejů společnosti Legrand na trzích se součástkami panelových rozváděčů elektriny, ale rovněž z rozhodujícího postavení společnosti Legrand v segmentech elektroinstalačního materiálu“;

- „obecný závěr oznámení námitek uvádí různé vnitrostátní sektorové trhy dotčené spojením, aniž by nicméně prokázal, že postavení některé z oněch dvou oznamujících stran na daném výrobovém trhu by jakkoliv podporovalo postavení druhé strany na jiném sektorovém trhu“;
- „oznámení námitek neumožnilo společnosti Schneider, aby v celém rozsahu zhodnotila problémy hospodářské soutěže, které Komise z důvodu spojení identifikovala na francouzském trhu elektrických zařízení nízkého napětí na úrovni distribuce“.

115 Odkazem na rozsudek Schneider I tedy Soud v napadeném rozsudku zdaleka nevychází pouze z toho, že námitka týkající se využívání opory na trhu byla v oznámení námitek ze dne 3. srpna 2001 opomenuta, nýbrž bere v úvahu, jako to již učinil v uvedeném rozsudku Schneider I, právě nedostatečně jasný a přesný obsah oznámení námitek v otázce využívání opory na trhu, jakož i skutečnost, že tato otázka nebyla výslovně uvedena v obecném závěru oznámení námitek.

116 Za těchto podmínek mu nelze vytýkat, že porušil překážku věci pravomocně rozsouzené spojenou s těmito skutkovými okolnostmi, o nichž bylo v rozsudku Schneider I rozhodnuto.

117 Na tomto závěru nic nemění ani skutečnost, že Soud v bodě 155 napadeného rozsudku dále uvádí, že škodní událostí je „skutečnost, že v oznámení námitek a ve výroku rozhodnutí o neslučitelnosti byla opomenuta svými důsledky podstatná zmínka“, aby tak vyvrátil argument, jímž chtěla Komise dosáhnout zproštění odpovědnosti. Výraz

„opomenutí podstatné zmínky“ je totiž třeba ve výše popsaném kontextu chápat tak, že se týká opomenutí dostatečně jasné a přesné zmínky o námitce týkající se využívání opory na trhu.

- 118 Každopádně se nelze domnívat, že použil-li Soud výrazu „opomenutí“, pak tato skutečnost způsobila údajnou nesprávnost jeho závěru obsaženého v bodě 152 napadeného rozsudku, podle kterého společnost Schneider „nemohla vědět, že pokud nenavrhne nápravná opatření vhodná k omezení nebo odstranění systému využívání opory na trhu mezi svými pozicemi a pozicemi společnosti Legrand na francouzských sektorových trzích, nemá žádnou šanci dosáhnout toho, aby bylo spojení prohlášeno za slučitelné se společným trhem“.
- 119 Soud totiž v rozsudku Schneider I ověřoval, zda oznámení námitek umožnilo společnosti Schneider, aby si plně uvědomila, že využívání opory na trhu by mohlo být důvodem k prohlášení spojení za neslučitelné, tedy definitivní překážkou spojení.
- 120 Stejně jako naprosté opomenutí určité námitky i nedostatečně jasná a přesná formulace námitek, která neumožňuje, jak je řečeno v bodě 453 rozsudku Schneider I, „v celém rozsahu“ zhodnotit některé problémy hospodářské soutěže, přitom dotyčným podnikům znemožňuje, aby si uvědomily, že tyto problémy jsou pro výsledek řízení o kontrole rozhodující.
- 121 Proto Soud dospěl v bodech 455, 456, 458 a 460 rozsudku Schneider I k závěru, že:
- společnost Schneider byla „zbavena možnosti úspěšně zpochybnit po věcné stránce tvrzení Komise, podle kterého bylo ve Francii na úrovni distribuce posíleno

dominantní postavení společnosti Schneider v odvětví součástek pro distribuční a koncové panelové rozváděče z důvodu rozhodujícího postavení společnosti Legrand v odvětví elektroinstalačního materiálu“;

- společnost Schneider „neměla ani ve své odpovědi na oznámení námitek, ani v průběhu jednání dne 21. srpna 2001 příležitost předložit své připomínky v tomto ohledu“;

- dále bylo třeba „vycházet z toho, že společnost Schneider neměla příležitost předložit účelně a v přiměřené lhůtě návrhy na převod aktiv v dostatečném rozsahu, který by umožnil vyřešit problémy hospodářské soutěže identifikované Komisí na relevantních francouzských sektorových trzích“;

- společnost Schneider „mohla být nepřímo zbavena možnosti získat souhlas, který by Komise mohla udělit navrženým nápravným opatřením, pokud by oznamující strany měly možnost předložit v přiměřené lhůtě návrhy na oddělení v rozsahu, který by postačoval pro vyřešení všech problémů hospodářské soutěže, jež Komise identifikovala na úrovni distribuce ve Francii“.

¹²² Výrazy „zbavena možnosti“, „neměla příležitost“ a „mohla být nepřímo zbavena“ v tomto ohledu vyjadřují závěr Soudu obsažený v rozsudku Schneider I, podle něhož společnost Schneider neměla kvůli vadě v oznámení námitek možnost, aby si uvědomila, že námitka týkající se využívání opory na trhu je rozhodující.

¹²³ Jestliže Soud v bodě 152 napadeného rozsudku uvádí, že „[společnost Schneider] [...] nemohla vědět, že pokud nenavrhne nápravná opatření [...], nemá žádnou šanci

dosáhnout toho, aby bylo spojení prohlášeno za slučitelné se společným trhem“, pak za daných podmínek nečiní odlišný závěr v porovnání se závěrem, jaký Soud vyslovil v rozsudku Schneider I, nýbrž pouze vyslovuje tentýž závěr jinými slovy.

124 Stejně tak když Soud v bodě 155 napadeného rozsudku poukazuje na skutečnost, že „zohlednění obsahu oznámení námitek jako celku [by nemohlo] napravit“ problém spojený s jeho vyhotovením, nejedná se o žádný rozpor v posouzení. Předpokladem pro to, aby v rozsudku Schneider I mohla být konstatována nemožnost uvědomit si překážku, kterou představovalo využívání opory na trhu, byla právě skutečnost, že ani zohlednění obsahu oznámení námitek jako celku neumožní napravit jeho vadné zpracování.

125 Z výše uvedeného vyplývá, že nelze přijmout argumenty Komise, pokud jde o to, zda oznámení námitek ze dne 3. srpna 2001 obsahovalo odkaz na námitku týkající se využívání opory na trhu.

ii) K existenci obtíží, jež by mohly znemožnit dostatečně jasné a přesné zformulování námitek týkající se využívání opory na trhu v oznámení námitek ze dne 3. srpna 2001

126 S ohledem na text bodu 437 a následujících rozsudku Schneider I je třeba nejprve konstatovat, že Soud v tomto rozsudku nerozhodl o skutkové otázce související s tím, zda uvedení námitek týkající se využívání opory na trhu v oznámení námitek ze dne 3. srpna 2001 představovalo pro Komisi „zvláštní technické obtíže“, či nikoli.

127 Dále je třeba konstatovat, že tato skutková otázka nespadá do skutkových zjištění, nýbrž do posouzení skutkového stavu.

- 128 Pokud se jedná o uvedenou skutkovou otázku, první dvě části daného důvodu kasačního opravného prostředku vycházející z porušení překážky věci pravomocně rozsouzené a z věcné nesprávnosti skutkového zjištění jsou tedy irelevantní.
- 129 Pokud se jedná o třetí část daného důvodu kasačního opravného prostředku, je třeba po věcné stránce ověřit, zda teze Soudu o tom, že uvedení námítky týkající se využívání opory na trhu neobnášelo „žádné zvláštní technické obtíže“, je výsledkem zkresení důkazů.
- 130 V tomto ohledu je nutno se domnívat, že předpokladem pro uvedení takové námítky, jakou je námítka týkající se využívání opory na trhu, v oznámení námitek není kompletní prokázání její opodstatněnosti na základě vyčerpávající ekonomické analýzy.
- 131 Takové dokazování, které může v oblasti spojování podniků skutečně obnášet značné obtíže, musí být dovedeno do konce teprve v následující fázi řízení, zejména s ohledem na vyjádření dotčených podniků, které se v oznámení námitek náležitě obeznámily s existencí problému z hlediska hospodářské soutěže pro účely účinného výkonu jejich práva na obhajobu.
- 132 Ve fázi oznámení námitek musí Komise vylíčit dostatečně jasně a přesně pouze problém týkající se využívání opory na trhu, který by mohl bránit tomu, aby spojení bylo prohlášeno za slučitelné.
- 133 S ohledem na tyto úvahy je nutno připustit, že závěr Soudu, podle něž uvedení problému týkajícího se využívání opory na trhu neobnášelo žádné zvláštní technické obtíže, nebyl výsledkem zkresení jemu předložených důkazů.

134 Z výše uvedeného vyplývá, že první tři části prvního důvodu kasačního opravného prostředku je třeba zamítnout.

b) Ke čtvrté části prvního důvodu kasačního opravného prostředku, vycházející z porušení povinnosti uvést odůvodnění

135 Z ustálené judikatury vyplývá, že povinnost uvést odůvodnění neukládá Soud, aby poskytl vysvětlení, ve kterém by se vyčerpávajícím způsobem postupně zabýval každou z úvah uvedených účastníky sporu, a že odůvodnění tedy může být implicitní za podmínky, že umožní zúčastněným osobám seznámit se s důvody, pro které Soud nepřijal jejich argumenty, a Soudnímu dvoru disponovat poznatky dostatečnými k tomu, aby mohl vykonat svůj soudní přezkum (viz zejména rozsudek ze dne 9. září 2008, FIAMM a další v. Rada a Komise, C-120/06 P a C-121/06 P, Sb. rozh. s. I-6513, bod 96 a citovaná judikatura).

136 Pokud jde o způsob, jakým bylo oznámení námitek vypracováno, Soud v bodě 152 napadeného rozsudku, kde je řešena otázka uvedení námítky týkající se využívání opory na trhu, odkazuje na to, co „vyplývá z rozsudku Schneider I“.

137 Jak již bylo uvedeno v bodě 114 tohoto rozsudku, Soud tedy odkazuje na skutkové okolnosti, které byly zohledněny v bodech 445 a 453 rozsudku Schneider I a jichž se týkají první tři části prvního důvodu kasačního opravného prostředku. Dává tak na srozuměnou, že porušení kvalifikuje jako „zjevné a závažné“ na základě těchto skutkových okolností.

138 Jak vyplývá z bodu 117 tohoto rozsudku, uvedený odkaz mimoto zasazuje daný problém do kontextu, díky němuž lze vymezit rozsah výrazu „opomenutí podstatné zmínky“ použitého v bodě 155 napadeného rozsudku.

139 Pokud jde o závěr, že uvedení námítky týkající se využívání opory na trhu v oznámení námítek neobnášelo žádné zvláštní technické obtíže, Soud v tomtéž bodě 155 napadeného rozsudku v podstatě zdůrazňuje, a to dostatečně odůvodněným způsobem, rozdíl, který je nutno činit mezi věcnou analýzou relevantních trhů pro účely prokázání neslučitelnosti se společným trhem a pouhým uvedením problému z hlediska hospodářské soutěže v oznámení námítek, který by mohl představovat překážku znemožňující prohlásit spojení za slučitelné, za předpokladu, že se k němu zúčastněné podniky vyjádřily.

140 Z výše uvedeného vyplývá, že i čtvrtá část prvního důvodu kasačního opravného prostředku musí být zamítnuta.

141 První důvod kasačního opravného prostředku proto musí být z věcného hlediska v celém rozsahu zamítnut, aniž by bylo třeba se vyslovovat k jeho přípustnosti.

B – Ke druhému důvodu kasačního opravného prostředku, vycházejícímu z toho, že Soud neprávem konstatoval, že se Komise dopustila dostatečně závažného porušení právní normy, která přiznává práva jednotlivcům

1. Argumentace účastnic řízení

142 Komise druhý důvod svého kasačního opravného prostředku dále dělí na dvě části, které vycházejí z nesprávné právní kvalifikace skutkových okolností a z porušení povinnosti uvést odůvodnění.

- 143 V rámci první části tohoto důvodu Komise přiznává, že pokud v režimu mimosmluvní odpovědnosti Společenství dotčený orgán disponuje pouze značně omezeným, nebo dokonce nedisponuje žádným prostorem pro uvážení, prosté porušení práva Společenství může postačovat k prokázání existence dostatečně závažného porušení právní normy, která přiznává práva jednotlivcům.
- 144 Komise uznává, že pokud jde o uplatňování práva být vyslechnut v souladu s čl. 18 odst. 1 a 3 nařízení, její povinnost formulovat námitku týkající se využívání opory na trhu dostatečně jasně a přesně nespadá do výkonu její posuzovací pravomoci, nýbrž vychází z pouhé aplikace příslušných procesních norem.
- 145 Komise se však domnívá, že vedle zohlednění malého, či dokonce žádného prostoru pro uvážení Komise v souvislosti s právem společnosti Schneider být vyslechnuta měl Soud nutně vzít v potaz složitost řešených situací, se kterými se musel orgán v průběhu správního řízení vypořádat.
- 146 Komise připomíná, že před Soudem tvrdila, že vyhotovení oznámení námitek ze dne 3. srpna 2001 bylo zvláště složité nejen s ohledem na časové omezení, které pro ni bylo závazné, nýbrž také a hlavně s ohledem na rozsah problémů z hlediska hospodářské soutěže, které obnášelo spojení podniků zahrnující mnoho vnitrostátních sektorových trhů. Jasně a dostatečně přesně uvedení každé námítky, kterou Komise uplatnila ke každému z vnitrostátních sektorových trhů, tak podle ní bylo značně složité nejen po koncepční stránce, ale také po stránce redakční.
- 147 Podle Komise námitka týkající se využívání opory na trhu byla sama o sobě vedle toho značně složitá i vzhledem k tomu, že předpokladem pro její vypracování a sepsání nebyla analýza každého vnitrostátního sektorového trhu zvláště, jako tomu bylo u ostatních námitek obsažených v oznámení námitek, nýbrž průřezová analýza všech trhů s elektrickými zařízeními nízkého napětí uvnitř každého členského státu, včetně

sektorových trhů, u nichž ze spojení nevyplýval žádný problém z hlediska hospodářské soutěže v oblasti horizontálních vztahů.

- 148 Ke zformulování námitky týkající se využívání opory na trhu, což je složitý ekonomický pojem, by bylo třeba porovnat pozice stran a jejich konkurentů na několika sektorových trzích v rámci každého členského státu a poté zkoumat strukturu distribuce a vztahů mezi dodavateli a velkoobchodníky v každém z těchto států.
- 149 Komise zdůrazňuje, že nepoukazuje na obtížnost prokazování věcné opodstatněnosti námitky týkající se využívání opory na trhu, nýbrž na značnou složitost, kterou obnášelo samotné dostatečně jasné a přesné zformulování této námitky.
- 150 Podle slov Komise společnost Schneider před Soudem tvrdila, že využívání opory na trhu zpochybňovala již od oznámení spojení, díky čemuž mělo být pro Komisi o to snazší příslušnou námitku zformulovat dostatečně jasné a přesně. Komise nato sama odpověděla, že tato okolnost dále snižuje míru závažnosti procesního pochybení, k němuž došlo.
- 151 Komise tvrdí, že pokud společnost Schneider sama minimalizovala dopad problematiky využívání opory na trhu, pak skutečnost, že Komise příslušnou námitku neuvedla dostatečně jasné a přesně, nemohla být v žádném případě dostatečně závažným porušením.
- 152 Komise tvrdí, že Soud měl v projednávané věci uvážit, že při sepisování oznámení námitek čítajícího 145 stran pod silným časovým tlakem čelila situaci, jejíž řešení bylo složité, což vylučuje, že by došlo k dostatečně závažnému porušení.

153 V rámci druhé části svého druhého důvodu kasačního opravného prostředku Komise tvrdí, že Soudu přísluší uvést zvláště pečlivě důvody, které ho vedly k závěru, že porušení konstatované v rozsudku Schneider I je dostatečně závažné.

154 Podle Komise přitom odůvodnění Soudu k této otázce v napadeném rozsudku téměř chybí.

155 Na základě tohoto odůvodnění není možné pochopit, proč uváděná omezení různé povahy nevedla ke snížení rozsahu porušení.

156 Každopádně Soud dostatečně neodpověděl na relevantní argumenty, které před ním Komise uvedla a které vycházely zejména z toho, že tento orgán:

- řádně zmínil problém využívání opory na trhu v několika bodech oznámení námitek;

- poukázal na obtíže spojené s vypracováním oznámení námitek v krátkém čase, se složitým posouzením jak všech věcných argumentů, mezi nimiž představovala námitka týkající se využívání opory na trhu jen jednu z mnoha rozhodných skutečností, tak i s navrženou nápravou;

- uvedl, že poskytla-li společnost Schneider Komisi informace prokazující, že ze spojení nevyplývá žádný problém ohledně využívání opory na trhu, pak tato okolnost dále snižuje míru závažnosti procesního pochybení, ke kterému došlo;

- tvrdil, že se v dobré víře mohl domnívat, že je oprávněn doplnit do rozhodnutí o neslučitelnosti skutkové nebo právní argumenty k námitce týkající se využívání opory na trhu, jež bylo předtím konstatováno;

- uvedl, že požadavek na jasné oznámení námitek v oblasti spojování podniků ještě nebyl v rozhodné době takto jasné v judikatuře vyjádřen.

157 Společnost Schneider navrhuje, aby byl druhý důvod kasačního opravného prostředku zamítnut.

158 První část tohoto důvodu je podle ní nepřijatelná, neboť přehodnocuje posouzení skutkového stavu a obsahuje nové tvrzení, a to ohledně údajné redakční složitosti uvedení námitek týkající se využívání opory na trhu.

159 Posuzovaný důvod podle ní každopádně není opodstatněný.

2. Závěry Soudního dvora

a) K první části druhého důvodu kasačního opravného prostředku, vycházející z nesprávné právní kvalifikace skutkových okolností

160 Vznik mimosmluvní odpovědnosti Společenství je vázán na splnění souboru podmínek, mezi něž patří, jedná-li se o protiprávnost právního aktu, existence dostatečně závažného porušení právní normy, jejímž předmětem je přiznání práv jednotlivcům. Co se týče této podmínky, je rozhodujícím kritériem pro posouzení toho, zda porušení práva Společenství je dostatečně závažné, kritérium zjevného a závažného nedodržení mezi posuzovací pravomoci orgánem Společenství. Pokud tento orgán disponuje pouze značně omezeným, nebo dokonce nedisponuje žádným prostorem pro uvážení, prosté porušení práva Společenství může postačovat k prokázání existence dostatečně závažného porušení [rozsudek ze dne 19. dubna 2007, Holcim (Deutschland) v. Komise, C-282/05 P, Sb. rozh. s. I-2941, bod 47 a citovaná judikatura].

161 Režim, k němuž Soudní dvůr dospěl v oblasti mimosmluvní odpovědnosti Společenství, v takovém případě zohledňuje složitost situací, které bylo třeba vyřešit [výše uvedený rozsudek Holcim (Deutschland) v. Komise, bod 50 a citovaná judikatura].

162 V projednávané věci není sporu o tom, že uváděnou protiprávností je, jak Soud právem rozhodl v bodech 145 až 151 napadeného rozsudku, porušení právní normy, která přiznává práva jednotlivcům, a sice čl. 18 odst. 3 nařízení, který zakotvuje uplatňování zásady dodržování práva na obhajobu.

163 V tomto ohledu je třeba nejprve zdůraznit, že pro uplatnění této zásady je oznámení námitek zásadním dokumentem.

- 164 Za účelem zajištění účinného výkonu práva na obhajobu tento dokument vymezuje předmět správního řízení zahájeného Komisí, a brání jí tak, aby uplatnila další námitky v rozhodnutí, kterým řízení ukončuje (výše uvedený rozsudek Bertelsmann a Sony Corporation of America v. Impala, bod 63).
- 165 Článek 18 odst. 3 nařízení tedy znamená, že pokud Komise po oznámení námitek v průběhu důkladného přezkumného řízení konstatuje, že určitý problém z hlediska hospodářské soutěže, který by mohl vést k prohlášení neslučitelnosti, nebyl v tomto oznámení uveden, nebo v něm byl uveden nedostatečně, musí buď tuto námitku vzít zpět ve fázi konečného rozhodnutí, anebo dotčeným podnikům umožnit, aby před vydáním konečného rozhodnutí předložily veškerá vyjádření k věci samé a navrhly účelná nápravná opatření.
- 166 Dále je třeba poukázat na to, že povinnost Komise uvést dostatečně jasně a přesně námitku týkající se využívání opory na trhu spadá, jak tento orgán sám uznává, do pouhé aplikace příslušných procesních norem, takže pokud jde o právo společnosti Schneider být vyslechnuta, prostor pro uvážení byl značně omezený, či dokonce nulový.
- 167 Posuzovaná část tohoto důvodu kasačního opravného prostředku spočívá zaprvé na výtce určené Soudu, že nezohlednil složitost řešené situace za účelem vyloučení existence dostatečně závažného porušení.
- 168 Tato část tedy vychází z předpokladu, který zpochybňuje posouzení skutkového stavu provedené v bodě 155 napadeného rozsudku, jež spadá do působnosti Soudu a podle kterého zařazení námitek týkající se využití opory na trhu do oznámení námitek ze dne 3. srpna 2001 neobnášelo „žádné zvláštní technické obtíže“.

169 Přitom v bodě 133 tohoto rozsudku již bylo v souvislosti s předmětným posouzením rozhodnuto, že tvrzení o zkreslení důkazů je neopodstatněné.

170 Za těchto podmínek nelze přijmout argument Komise vycházející ze složitosti řešené situace, uplatněný k prokázání nesprávné právní kvalifikace.

171 První část druhého důvodu kasačního opravného prostředku spočívá zadruhé na výtce určené Soudem, jejíž podstatou je, že jednání Komise kvalifikoval jako dostatečně závažné porušení, zatímco společnost Schneider, která již při oznámení spojení sama minimalizovala dopad problematiky využívání opory na trhu, o vzniklém problému z hlediska hospodářské soutěže věděla, což snížilo míru závažnosti procesního pochybení, k němuž došlo.

172 I kdyby však společnost Schneider již při oznámení spojení skutečně Komisi preventivně ujistila o tom, že v případě uvedeného spojení nevzniká problém ohledně využívání opory na trhu, kvůli nedostatečně jasnému a přesnému uvedení příslušné námitky v oznámení námitek si podnik zdaleka nemohl uvědomit hrozbu, že může dojít k prohlášení neslučitelnosti, ale naopak ho to mohlo utvrdit v jeho názoru a odvést ho při přípravě svého vyjádření od předložení dodatečných důvodů nebo od navržení vhodné nápravy.

173 Z výše uvedeného vyplývá, že se Soud nedopustil nesprávné právní kvalifikace skutkových okolností, když konstatoval dostatečně závažné porušení, aniž zohlednil jednak složitost řešené situace, a jednak skutečnost, že společnost Schneider údajně věděla o hrozbě pro spojení kvůli problému ohledně využívání opory na trhu.

174 Z toho vyplývá, že první část druhého důvodu kasačního opravného prostředku musí být po věcné stránce zamítnuta, aniž by bylo nutné se vyslovovat k její přípustnosti.

b) Ke druhé části druhého důvodu kasačního opravného prostředku, vycházející z porušení povinnosti uvést odůvodnění

175 Jak vyplývá z bodu 135 tohoto rozsudku, povinnost uvést odůvodnění Soudu neukládá, aby podal vyčerpávající odpovědi všechny argumenty účastníků sporu, přičemž postačí, když odůvodnění, a to i nepřímé, zúčastněným osobám umožní seznámit se s důvody, pro které jejich požadavkům nebylo vyhověno, a následně Soudnímu dvoru, aby mohl provést přezkum.

176 K odůvodnění svého závěru o existenci dostatečně závažného porušení Soud v napadeném rozsudku nejprve v bodech 145 až 150 zdůrazňuje význam oznámení námitek z hlediska výkonu práva na obhajobu, přičemž odkazuje na několik soudních precedentů.

177 V tomto smyslu uvádí, že:

- „[na základě] čl. 18 odst. 3 nařízení [...] Komise musí založit svůj názor ohledně neslučitelnosti pouze na námitkách, ke kterým strany mohly předložit své připomínky“;
- „[j]akožto osoby, jimž jsou určena rozhodnutí veřejného orgánu, která se citelně dotýkají jejich zájmů, musí mít totiž podniky, které jsou stranami spojení, jež má význam pro celé Společenství, možnost sdělit užitečně svůj názor, a za tímto účelem musí být včas jasně informovány o podstatě námitek, které Komise vznáší vůči

oznámenému spojení (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 23. října 1974, *Transocean Marine Paint v. Komise*, 17/74, Recueil, s. 1063, bod 15, a rozsudek Soudu ze dne 4. března 1999, *Assicurazioni Generali a Unicredito v. Komise*, T-87/96, Recueil, s. II-203, bod 88);“

- „[o]známení námitek má v tomto ohledu zvláštní význam, jelikož je určeno zvláště k tomu, aby umožnilo dotýčným podnikům reagovat na pochybnosti vyjádřené regulačním orgánem jednak tím, že se k těmto pochybnostem vyjádří, a dále tím, že navrhnou Komisi opatření určená k nápravě negativního dopadu oznámeného spojení;“

- „[t]ato záruka, která patří k základním zárukám, jež právní řád Společenství poskytuje v rámci provádění správních řízení, má zvláštní význam pro kontrolu spojování podniků (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 21. listopadu 1991, *Technische Universität München*, C-269/90, Recueil, s. I-5469, bod 14)“.

¹⁷⁸ Soud v bodě 152 napadeného rozsudku dále odkazuje na rozsudek *Schneider I* při posuzování důsledků vadného vypracování oznámení námitek pro výkon práva na obhajobu.

179 Vychází tedy ze skutečností konstatovaných v bodech 445, 453 a následujících rozsudku Schneider I, a sice že:

- oznámení námitek se dostatečně jasně a přesně nezabývalo námitkou týkající se využívání opory na trhu;

- obecný závěr tohoto oznámení neprokázal žádné využívání opory na trhu;

- uvedené oznámení zbavilo společnost Schneider možnosti úspěšně zpochybnit po věcné stránce tvrzení Komise a předložit v přiměřené lhůtě návrhy nápravných opatření.

180 V tomtéž bodě 152 napadeného rozsudku, jehož znění je připomenuto v bodě 112 tohoto rozsudku, Soud z posledně uvedených skutečností v podstatě vyvozuje rozhodující závěr, a sice že společnosti Schneider nebylo umožněno, aby si uvědomila, že problém využívání opory na trhu by mohl vést k prohlášení neslučitelnosti oznámeného spojení.

181 Soud v bodě 153 napadeného rozsudku poukazuje na škodlivý následek této situace, přičemž zdůrazňuje, že v důsledku toho nápravná opatření navržená společností Schneider objektivně nemohla vyřešit specifický problém využívání opory na relevantních francouzských sektorových trzích.

182 Konečně v bodě 155 téhož rozsudku, kde v podstatě rozlišuje mezi komplexní věcnou analýzou problému z hlediska hospodářské soutěže a uvedením tohoto problému, na základě čehož pak konstatuje, že pouhé uvedení problému neobnáší žádné zvláštní obtíže, Soud konkrétně zkoumá podmínku, kdy lze porušení kvalifikovat jako dostatečně závažné v souvislosti s otázkou, zda řešená situace je, či není složitá.

183 Je nutno připustit, že Soud pomocí všech těchto úvah:

- umožnil Komisi seznámit se s důvody, proč konstatoval existenci dostatečně závažného porušení, a Soudnímu dvoru vykonat přezkum této právní kvalifikace;

- poskytl žalobkyni přímé i nepřímé odpovědi na argumenty, které uvedla.

184 Z toho vyplývá, že druhá část druhého důvodu kasačního opravného prostředku musí být zamítnuta.

185 Druhý důvod kasačního opravného prostředku tudíž musí být v celém rozsahu zamítnut.

C – Ke třetímu důvodu kasačního opravného prostředku, vycházejícímu z toho, že Soud neprávem konstatoval existenci přímé příčinné souvislosti mezi protiprávním jednáním Komise a škodou vzniklou společností Schneider kvůli snížení kupní ceny společnosti Legrand

1. Argumentace účastnic řízení

¹⁸⁶ Třetí důvod kasačního opravného prostředku směřující ke zrušení napadeného rozsudku se člení na pět částí, které vycházejí z toho, že konstatováním existence přímé příčinné souvislosti mezi protiprávním jednáním Komise a škodou vzniklou společností Schneider kvůli snížení kupní ceny společnosti Legrand výměnou za odklad uskutečnění prodeje sjednaného dne 26. července 2002 na 10. prosince 2002, Soud:

- učinil věcně nesprávná skutková zjištění, když rozhodl zaprvé, že společnost Schneider byla nucena ukončit vyjednávání o odprodeji a o kupní ceně společnosti Legrand k 26. červenci 2002, zadruhé, že doba mezi sjednaným datem 10. prosince 2002, na které bylo uskutečnění prodeje odloženo, a předpokládaným datem vyhlášení rozsudku Schneider I byla dostatečně dlouhá na to, aby se společnost Schneider mohla přesvědčit, zda ještě může dosáhnout toho, že po navržení nových nápravných opatření Komise spojení přezkoumá, a zatřetí, že je dána příčinná souvislost mezi dostatečně závažným porušením a snížením kupní ceny, na které poukazuje společnost Schneider;
- při rozhodování o těchto bodech též zkreslil důkazy;
- dopustil se nesprávné právní kvalifikace skutkových okolností;

- způsobil, že jeho rozhodnutí je stíženo rozporným odůvodněním, a to z hlediska analýzy obsažené v bodech 260 až 286 téhož rozsudku, na jejímž základě Soud předtím vyloučil dostatečně úzkou příčinnou souvislost mezi protiprávním jednáním Komise a naprostou ztrátou hodnoty předmětných aktiv za dobu od jejich nabytí společností Schneider do jejich následného převodu;

- učinil věcně nesprávná skutková zjištění a dopustil se nesprávného právního posouzení, když rozhodl, že společnost Schneider nepřispěla k vzniku celé škody, ačkoli nelze než vyslovit opačný závěr, zaprvé proto, že se společnost Schneider mohla seznámit s problémy z hlediska hospodářské soutěže, které nutně vyplývaly ze situace, kdy v důsledku spojení docházelo k využívání opory na trhu, zadruhé proto, že vzala zpět svůj návrh na odklad vykonatelnosti rozhodnutí o rozdělení a později nepodala návrh na předběžné opatření, pokud jde o povinný prodej společnosti Legrand, a zatřetí proto, že se rozhodla prodat společnost Legrand k datu, kdy již nebyla povinna tak učinit.

¹⁸⁷ Na podporu třetího důvodu kasačního opravného prostředku Komise zejména uvádí, že po rozsudcích Schneider I a Schneider II a zvláště po navazujícím zrušení rozhodnutí o rozdělení již společnost Schneider dne 10. prosince 2002 nebyla povinna prodat společnost Legrand, což je „podmínka *sine qua non* pro vznik předmětné škody“.

¹⁸⁸ Společnost Schneider tvrdí, že první tři části tohoto důvodu kasačního opravného prostředku jsou nepřijatelné, protože by vedly k přehodnocení skutkových zjištění učiněných v napadeném rozsudku. Společnost Schneider uvádí, že i pátá část tohoto důvodu je nepřijatelná, jelikož argumentace, která je v ní obsažena, byla uplatněna poprvé až v této fázi sporu.

¹⁸⁹ Ve zbytku tvrdí, že argumenty uvedené v rámci třetího důvodu kasačního opravného prostředku jsou neopodstatněné nebo irelevantní.

2. Závěry Soudního dvora

¹⁹⁰ Nejprve je třeba zkoumat třetí a pátou část tohoto důvodu, a to společně, neboť se týkají dopadu uskutečnění prodeje společnosti Legrand, k němuž došlo dne 10. prosince 2002.

a) K přípustnosti

¹⁹¹ Je třeba připomenout, že pokud Soud zjistil nebo posoudil skutkový stav, Soudní dvůr je na základě článku 225 ES příslušný k přezkumu právní kvalifikace těchto skutkových okolností a právních důsledků, které z nich Soud vyvodil (viz zejména rozsudky Bertelsmann a Sony Corporation of America v. Impala, uvedený výše, bod 29, a ze dne 19. března 2009, Archer Daniels Midland v. Komise, C-510/06 P, Sb. rozh. s. I-1843, bod 105).

¹⁹² Otázka existence příčinné souvislosti mezi škodní událostí a škodou, coby podmínky pro vznik této odpovědnosti, je přitom v oblasti mimosmluvní odpovědnosti Společenství otázkou právní, která proto podléhá přezkumu Soudního dvora.

¹⁹³ Za těchto podmínek je třetí část posuzovaného důvodu kasačního opravného prostředku přípustná, protože se týká právě přezkumu Soudem provedené právní kvalifikace skutkových okolností, na jejímž základě pak Soud konstatoval existenci přímé příčinné souvislosti mezi protiprávním jednáním Komise a tvrzenou škodou společnosti Schneider, a protože lze tento přezkum v projednávané věci provést, aniž by bylo zpochybněno provedené zjištění a posouzení skutkového stavu, jak bude ukázáno níže.

194 Krom toho je třeba konstatovat, že na rozdíl od toho, co tvrdí společnost Schneider, argument obsažený v páté části, podle kterého se společnost Schneider rozhodla prodat společnost Legrand ke dni, kdy již k tomu nebyla povinna, nebyl uveden poprvé až ve fázi kasačního opravného prostředku.

195 Ve své duplice předložené v řízení v prvním stupni totiž Komise při zpochybňování existence příčinné souvislosti výslovně uvedla, že:

- rozhodnutí Komise o opětovném zahájení důkladného přezkumného řízení v návaznosti na rozsudky Schneider I a Schneider II neznámá, že by prodej byl neodvratný;
- společnosti Schneider nijak neukládala, aby své akcie prodala, a to tím spíše, že tato společnost měla možnost využít ustanovení o výpovědi, které sjednala pro účely neprovedení prodeje;
- společnost Schneider se rozhodla uskutečnit prodej společnosti Legrand právě na základě svého záměru nenavrhnout nápravná opatření vhodná k vyřešení problémů vyvolaných spojením ve Francii, a nikoli z důvodu nějakého protiprávního jednání Komise.

196 Za těchto podmínek je pátá část tohoto důvodu kasačního opravného prostředku přípustná v rozsahu, v němž obsahuje argument, že se společnost Schneider rozhodla prodat společnost Legrand ke dni, kdy již k tomu nebyla povinna.

b) K věci samé

197 V bodě 303 napadeného rozsudku Soud uvádí, že mu přísluší přezkoumat, zda protiprávnost, kterou je stíženo rozhodnutí o neslučitelnosti, neměla za následek snížení hodnoty, na kterou byla ve smlouvě o prodeji ohodnocena aktiva vlastněná společností Schneider v kapitálu společnosti Legrand.

198 V bodech 315 a 316 téhož rozsudku činí Soud následující závěry:

- na porušení práva na obhajobu, kterým je stíženo rozhodnutí o neslučitelnosti, musí být nahlíženo tak, že dostatečně přímo souvisí s odkladem nejzazšího termínu uskutečnění prodeje společnosti Legrand na 10. prosince 2002 podle smlouvy o prodeji, protože tento odklad byl nezbytný k tomu, aby společnost Schneider mohla náležitě vykonat právo, které náleží každému účastníkovi správního řízení, dosáhnout legálního rozhodnutí, kterým se rozhoduje o slučitelnosti řádně oznámeného spojení se společným trhem, a případně moci být vyslechnut v řízení, které mu poskytuje požadované záruky;

- v důsledku toho musí být na závažné porušení práva Společenství, které Soud konstatoval, nahlíženo tak, že se rovněž váže dostatečně přímou příčinnou souvislostí ke škodě utrpěné společností Schneider z důvodu snížení kupní ceny společnosti Legrand, které nutně vyplynulo z odkladu uskutečnění prodeje.

199 Soud v bodech 304 až 312 napadeného rozsudku tyto závěry opřel především o následující skutečnosti:

- závazek vyjednávání za účelem prodeje společnosti Legrand a uzavření smlouvy o prodeji dne 26. července 2002 přímo vyplývaly z rozhodnutí o neslučitelnosti, které i když bylo protiprávní, vyvolávalo nicméně všechny své právní účinky až do svého zrušení rozsudkem Schneider I vyhlášeným dne 22. října 2002;
- společnost Schneider byla z důvodu tohoto rozhodnutí nucena navázat a uzavřít jednání za účelem prodeje ještě před vyhlášením rozsudku, kterým bylo rozhodnuto o její žalobě na neplatnost;
- společnost Schneider byla v důsledku existence rozhodnutí o neslučitelnosti nucena stanovit ve smlouvě o prodeji uzavřené dne 26. července 2002 kupní cenu společnosti Legrand a zároveň si zajistit možnost odložit uskutečnění tohoto prodeje až do 10. prosince 2002;
- doba mezi tímto datem a předpokládaným vyhlášením rozsudku Schneider I byla dostatečně dlouhá na to, aby společnost Schneider mohla v případě zamítnutí své žaloby na neplatnost získat potvrzení legality rozhodnutí o neslučitelnosti, nebo se ujistit, kdyby naopak došlo ke zrušení, zda ještě může dosáhnout toho, aby po navržení nových nápravných opatření Komise spojení přezkoumala, s vyhlídkou na přijetí konečného rozhodnutí, kterým bude legálně rozhodnuto o slučitelnosti spojení se společným trhem;
- tato povinnost odložit uskutečnění prodeje nutně vedla společnost Schneider k tomu, že nabyvateli poskytla snížení kupní ceny společnosti Legrand oproti ceně, kterou by získala v případě pevně stanoveného prodeje, k němuž by došlo, kdyby rozhodnutí o neslučitelnosti nebylo protiprávní;

- odklad uskutečnění prodeje na 10. prosince 2002 vedl k tomu, že nabyvateli byla přiznána odměna za riziko znehodnocení aktiv společnosti Legrand, byť jen z důvodu případné nepříznivé změny kurzu průmyslových cenných papírů v období ode dne podepsání smlouvy o prodeji do nejzazšího termínu, na kterém se smluvní strany dohodly pro uskutečnění prodeje.

200 Je třeba konstatovat, že dne 26. července 2002, kdy společnost Schneider uzavřela s konsorciem Wendel-KKR smlouvu o prodeji společnosti Legrand, podle které se měl tento prodej uskutečnit nejpozději 10. prosince 2002, ledaže by společnost Schneider využila možnosti smlouvu vypovědět náhradou za odstupné ve výši 180 milionů eur, byla posledně uvedená společnost povinna zahájit proces prodeje v rámci plnění povinností vyplývajících z rozhodnutí o rozdělení.

201 Je však nutno poukázat jednak na to, že v návaznosti na řízení o předběžném opatření zahájené na návrh společnosti Schneider, který však tato společnost vzápětí vzala zpět, Komise dne 26. července 2002 prodloužila lhůtu k rozdělení původně stanovenou do 5. listopadu 2002 až na 5. února 2003, a jednak na to, že Soud, který souhlasil s rozhodováním ve zrychleném řízení, zrušil rozhodnutí o neslučitelnosti rozsudkem Schneider I ze dne 22. října 2002, který časově předchází termínu uskutečnění prodeje podle smlouvy.

202 V této souvislosti se společnost Schneider rozhodla nevyužít možného vypovězení smlouvy ve lhůtě končící dne 5. prosince 2002 a vyčkat, až se dne 10. prosince 2002 prodej uskuteční.

203 Ze spisu vyplývá, že toto rozhodnutí pojala hlavně z obavy, že v rámci pokračování důkladného přezkumného řízení nedosáhne ani po navržení nápravných opatření toho, aby bylo vydáno rozhodnutí prohláující spojení za slučitelné, zatímco však:

- riziko, že bude vydáno rozhodnutí o neslučitelnosti se společným trhem, je nutně dáno u každého řízení o kontrole, ať již na samém počátku, nebo ve znovuzahájeném správním řízení poté, co došlo k zrušení prvního rozhodnutí o neslučitelnosti;
- rozhodnutí o neslučitelnosti v každém případě podléhá přezkumu soudu Společenství.

²⁰⁴ Přitom logickým právním důsledkem zrušení rozhodnutí o neslučitelnosti a rozhodnutí o rozdělení by bylo, že by se společnost Schneider účastnila znovuzahájeného důkladného přezkumného řízení až do jeho skončení, kdy mohl nastat jeden z následujících dvou případů, jak to Komise v podstatě uvedla ve svém kasačním opravném prostředku:

- buď by bylo vydáno rozhodnutí prohlašující spojení za slučitelné, v kterémžto případě by společnost Schneider nebyla povinna prodat společnost Legrand, a nevznikla by jí újma z tvrzeného snížení ceny,
- anebo by bylo znovu vydáno rozhodnutí o neslučitelnosti a rozhodnutí o rozdělení, v kterémžto případě by prodej byl legálním důsledkem konstatované neslučitelnosti, a nestal by se tedy základem pro vznik nahraditelné škody, neboť takový prodej je rizikem, jaké běžně nese podnik, který využije možnosti stanovené v čl. 7 odst. 3 nařízení, tedy uskuteční spojení prostřednictvím veřejné nabídky výměny akcií před vydáním rozhodnutí Komise o tomto spojení.

205 Je tedy patrné, že Soud nevyvodil z vlastních zjištění závěry a dopustil se nesprávné právní kvalifikace skutkových okolností, přičemž přímou příčinou uváděné škody je rozhodnutí společnosti Schneider vyčkat, až se prodej dne 10. prosince 2002 uskuteční, k čemuž nebyla v rámci procesu prodeje zahájeného za výše připomenutých podmínek nijak nucena.

206 Tento závěr nelze zpochybnit ani tím, že společnost Schneider byla při svém rozhodování vystavena riziku, že bude muset zaplatit pokutu ve výši 180 milionů eur. Taková hrozba totiž vyplývala ze smlouvy o prodeji, kterou tento podnik uzavřel za výše připomenutých podmínek.

207 V konečném důsledku je třeba třetímu důvodu kasačního opravného prostředku vyhovět, přičemž není nutné zkoumat zbývající body třetí a páté části, ani první, druhou a čtvrtou část tohoto důvodu.

208 Aniž by bylo nutné zkoumat čtvrtý a pátý důvod kasačního opravného prostředku, které se týkají Soudem určené složky škody, na kterou společnost Schneider nepoukazovala, a přiznání kompenzačního úroku od 10. prosince 2002 ze škody související s tvrzeným snížením kupní ceny, z výše uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek musí být zrušen v rozsahu, v němž:

- byla Společenství uložena náhrada dvou třetin škody uplatněné společností Schneider v rozsahu snížení kupní ceny společností Legrand, které údajně nabyvateli poskytla výměnou za odklad termínu uskutečnění prodeje až do 10. prosince 2002;
- bylo nařízeno vypracování znaleckého posudku za účelem ocenění této složky škody;

- byly přiznány úroky z náhrady odpovídající této škodě.

209 Ve zbývající části musí být kasační opravný prostředek zamítnut.

VII – K důsledkům částečného zrušení napadeného rozsudku

210 V souladu s článkem 61 prvním pododstavcem statutu Soudního dvora, je-li kasační opravný prostředek opodstatněný, zruší Soudní dvůr rozhodnutí Soudu. Soudní dvůr pak může vydat sám konečné rozhodnutí ve věci, pokud to soudní řízení dovoluje, nebo věc vrátit zpět Soudu k rozhodnutí.

211 V projednávané věci soudní řízení dovoluje rozhodnout o návrhu společnosti Schneider na přiznání náhrady škody.

A – Ke škodě tvořené náklady vynaloženými společnostmi Schneider na účast ve znovuzahájeném řízení o kontrole spojení

212 Napadeným rozsudkem byla Společensví uložena náhrada škody tvořené náklady vynaloženými společnostmi Schneider z důvodu její účasti ve znovuzahájeném řízení o kontrole spojení, k němuž došlo po vyhlášení rozsudků Schneider I a Schneider II.

- 213 Důvody kasačního opravného prostředku, které Komise uplatnila proti tomuto rozhodnutí, byly zamítnuty.
- 214 Je tedy nutno rozhodnout o zaplacení náhrady předmětné škody.
- 215 Ve svém návrhu na přiznání náhrady škody společnost Schneider poukazuje na dodatečné náklady v celkové výši 2 107 619,18 eura vynaložené hlavně na pomoc jejích právních, ekonomických a bankovních poradců.
- 216 Jak již bylo rozhodnuto v bodě 320 napadeného rozsudku, pro vymezení částky, v jejíž výši má Komise odškodnit společnost Schneider, bude třeba odečíst od celkových nákladů:
- celkové náklady vynaložené společností Schneider ve věcech T-310/01, T-77/02 a T-77/02 R,
 - náklady na konzultaci právních, daňových a bankovních poradců a ostatní správní náklady vynaložené za účelem provedení rozdělení za podmínek uložených Komisí;
 - náklady, které by společnost Schneider nezbytně vynaložila na nápravná opatření v souvislosti s využíváním opory na trhu, která by každopádně navrhla před přijetím rozhodnutí o neslučitelnosti, pokud by bylo přijato za dodržení práva na obhajobu.

217 Účastnicím řízení náleží, aby buď Soudnímu dvoru ve lhůtě tří měsíců ode dne vyhlášení tohoto rozsudku předložily částku této složky škody, na které se společně dohodnou dle podmínek pro výpočet uvedených v předchozím bodě, nebo aby Soudnímu dvoru v téže lhůtě předložily své vyčíslené návrhy.

B – Ke škodě odpovídající snížení kupní ceny společnosti Legrand, jež poskytla společnost Schneider

218 Napadeným rozsudkem byla Společenství uložena náhrada dvou třetin škody tvořené snížením kupní ceny společnosti Legrand, které nabyvateli poskytla společnost Schneider výměnou za odklad termínu uskutečnění prodeje až do 10. prosince 2002. Krom toho bylo nařízeno vypracování znaleckého posudku za účelem ocenění této škody a byl přiznán úrok z náhrady odpovídající této škodě.

219 Tyto části rozhodnutí byly na základě kasačního opravného prostředku Komise zrušeny.

220 Je tedy třeba znovu rozhodnout o návrhu společnosti Schneider, pokud jde o předmětnou škodu.

221 S ohledem na důvody, které vedly k částečnému zrušení napadeného rozsudku, je nutno konstatovat, že mezi sporným snížením ceny a protiprávností rozhodnutí o neslučitelnosti vydaného Komisí není dána přímá příčinná souvislost.

- 222 Přířmou přířčinou tvrzené škody je totiž rozhodnutí společnosti Schneider vyřkat, až se dne 10. prosince 2002 prodej uskuteční, k řemuž nebyla nijak nucena.
- 223 řaloba společnosti Schneider proto musí být zamířnuta, pokud jde o samotnou nářradu této škody i související úroky.

VIII – K nářkladům řízení

- 224 Podle řl. 122 prvního pododstavce jednacího řádu Soudního dvora, je-li kasační opravňý prostředek opodstatněný a Soudní dvůr vydá sám konečné rozhodnutí ve věci, rozhodne o nářkladech řízení.
- 225 Podle řl. 69 odst. 2 jednacího řádu Soudního dvora, který se na základě řlánku 118 téhoř řádu použije na řízení o kasačním opravňém prostředku, se účastníku řízení, který neměl úspěřh ve věci, uloří nářrada nářkladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěřh, požadoval.
- 226 Komise požaduje, aby byla společnosti Schneider uložena nářrada nářkladů řízení v prvnířm stupni a nářkladů řízení o kasačním opravňém prostředku.
- 227 Vřhledem k tomu, ře s ohledem na tento rozsudek společnost Schneider z velké řásti neměla se svými důvody a nároky úspěřh, je třeba jí ulořit, aby nesla vlastní nářklady řízení v prvnířm stupni a v probíhajícířm řízení a nahradila dvě třetiny nářkladů vynalořených Komisí v rámci těchto řízení.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (velký senát) rozhodl takto:

- 1) **Rozsudek Soudu prvního stupně Evropských společenství ze dne 11. července 2007, Schneider Electric v. Komise (T-351/03), se ruší v rozsahu, v němž:**
 - byla Společenství uložena náhrada dvou třetin škody uplatněné společností Schneider Electric SA v rozsahu snížení kupní ceny společnosti Legrand SA, které údajně nabyvateli poskytla výměnou za odklad termínu uskutečnění prodeje až do 10. prosince 2002;
 - bylo nařízeno vypracování znaleckého posudku za účelem ocenění této složky škody;
 - byly přiznány úroky z náhrady odpovídající této škodě.
- 2) **Ve zbývajících částech se kasační opravný prostředek zamítá.**
- 3) **Účastnice řízení předloží Soudnímu dvoru Evropských společenství ve lhůtě tří měsíců od vyhlášení tohoto rozsudku ocenění škody tvořené náklady vynaloženými společností Schneider Electric SA na účast ve znovuzahájeném řízení o kontrole spojení, k němuž došlo po vyhlášení rozsudků Soudu prvního stupně Evropských společenství ze dne 22. října 2002, Schneider Electric v. Komise (T-310/01 a T-77/02), přičemž toto ocenění bude vypracováno na základě společné dohody způsobem uvedeným v bodě 216 tohoto rozsudku.**

- 4) **Nedojde-li k takové dohodě, předloží účastnice řízení Soudnímu dvoru Evropských společenství v téže lhůtě své vyčíslené návrhy.**

- 5) **Ve zbývajících částech se žaloba společnosti Schneider Electric SA zamítá.**

- 6) **Společnosti Schneider Electric SA se ukládá, že ponese vlastní náklady řízení v prvním stupni a v probíhajícím řízení a nahradí náklady vynaložené Komisí Evropských společenství v rámci těchto řízení.**

Podpisy.